

РЕШЕНИЕ

№ 1103

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2795** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Постъпила е жалба от „ТОП КОМЕРС 9“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] против РЕШЕНИЕ №ПИ-82 от 13.03.2023 г. на Директора на ТД на НАП София, с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх.№ 53-06-2101/27.02.2023г. по регистъра на ТД на НАП - София.Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му.В с.з. редовно призовани се представляват от адв. Д., който поддържа жалбата и моли съда да уважи жалбата по съображенията,изложени в нея.Претендира и направените по делото разноски, за които представя списък.

Ответната страна – Директора на ТД на НАП София, чрез упълномощения си процесуален представител – юрк. Г., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

С Разпореждане с изх. №С230022-137-0001221/10.02.2023 г. е постановен отказ за погасяване по давност на публични задължения и произтичащите от тях лихви за

периода от 2013 г. до 2017 г. по ЗДДС, задължения за корпоративен данък, задължителни осигурителни вноски за държавното общественото осигуряване, здравно-осигурителни вноски и ДЗПО по декларации образец б, както и отказ да бъде погасена по давност наложена имуществена санкция по Наказателно постановление № F100685/11.06.2014 г., с взыскател НАП. По жалба в законоустановения срок /чл.267 ДОПК/, решаващият административен орган е постановил решение № ПИ-82/13.03.2023г., с което е отхвърлил жалбата на „ТОП КОМЕРС 9“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] против оспореното разпореждане. Решението е получено на 15.03.2023г., а с жалба от 17.03.2023г. дружеството- жалбоподател е оспорило пред съда потвърждаването на разпореждането.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 268 ДОПК, от надлежна страна, чийто законни интереси са били засегнати от издадения от органа индивидуален административен акт, което я прави процесуално допустима.

Спорът понастоящем между жалбоподателя и приходната администрация е правен и се състои в тълкуване на разпоредбата на чл.171 ал.1 и 2 от ДОПК. От фактическа страна в производството е установено:

Срещу „ТОП КОМЕРС 9“ ООД с ЕИК:[ЕИК] е образувано изпълнително дело №160028477/2016 г., по описа на ТД на НАП София, за събиране на установени и изискуеми публични вземания в общ размер на 42 918,41 лв., от които главница в размер на 27 041,21 лв. и лихва - 15 877,20 лв., изчислена към дата 08.03.2023г. Същите произтичат от подадени от лицето декларации образец б с дължими задължителни осигурителни вноски за държавното общественото осигуряване, здравно-осигурителни вноски и ДЗПО за периода от м. 11.2013 г. до м. 12.2022 г., декларации по ЗКПО за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2019 г., справки-декларация по ЗДДС за периода от м. 06.2014 г. до м. 08.2022 г., както и наложена санкция с Наказателно постановление №F100685/11.06.2014 г., издадено от НАП.

До задълженото лице е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С160022-048-0131362/21.12.2016г. С писмо изх. №С170022-178-0005378/11.03.2017г. е отправена молба-покана до длъжника за предлагане на погасителен план за окончателно издължаване на публичното вземане, както и евентуално предложение за подходящо обезпечение, покриващо общия размер на задълженията.

С Разпореждане за присъединяване с изх. №С170022-105-0218638/04.10.2017 г., към изпълнителното дело са присъединени задължения, произтичащи от декларация образец б за период 2016 г. и 2017 г., декларация по ЗКПО за периода 2016 г., декларация по ЗДДС за период 2016 г., както и Наказателно постановление №F100685/11.06.2014 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. №С170022-022-0055995/04.10.2017 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми, находящи се в ТБ „Уникредит Булбанк“ АД по конкретна банкова сметка на дружеството, до размера от 19 682,49 лв., която е активна и към дата 08.03.2023 г.

Цитираното постановление за налагане на обезпечителни мерки, както и Разпореждане за присъединяване с изх. №С170022-105-0218638/04.10.2017 г. са изпратени на ЗЛ чрез пощенски куриер, видно от доставена обратна разписка за посещение на адреса, с отбелязване, че адреса е сменен.

До ТБ „Уникредит Булбанк“ АД е изпратено Запорно съобщение с изх. № С170022-146-0010443/04.10.2017 г. Съгласно получен отговор на запорното съобщение от ТБ „Уникредит Булбанк“ АД с изх. № 0890-49-074444/06.10.2017 г. върху банковата сметка на длъжника е наложен запор на дата 06.10.2017г., като е отбелязано, че върху сметката има наложени и предходни обезпечителни мерки.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С180022-105-0069770/23.03.2018 г., към изпълнителното дело са присъединени задължения, произтичащи от декларация образец 6 за периода 2017 г. и 2018 г., както и задължения по ЗДДС за периода 01.01.2018г.- 31.01.2018 г.

С ПНОМ №С 180022-022-0017642/23.03.2018 г. е наложена възбрана върху притежавани от лицето недвижими имоти, находящи се в [община], подробно описани в акта. Възбраната е надлежно вписана в Служба по вписванията - [населено място] на 29.03.2018 г.

С Разпореждане за присъединяване с изх. №С180022-105-0226061/30.07.2018 г. са присъединени задължения към изпълнителното дело, произтичащи от декларация образец 6 за период 2018 г., декларация по ЗКПО за период 2017 г., както и декларации по ЗДДС за периода 2018 г.

С Разпореждане за разпределение с изх. №0180022-125-0229682/30.07.2018 г. е разпределена сума в размер 150,00 лв. Сумата е постъпила в резултат на доброволно плащане от страна на ЗЛ.С разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. №0180022-029-0020745/30.07.2018 г. е разпоредено на ТБ „Уникредит Булбанк“ АД да преведе сума в размер на 22 400,73 лв. по набирателната сметка на НАП. В резултат на полученото разпореждане от страна на банката е постъпил отговор, входящ под №0180022-000-0483332/17.08.2018 г., че по запорираната сметка на задълженото лице липсват авоари.

С Разпореждания за присъединяване с изх. №0180022-105-0276065/13.09.2018 г., изх. №0190022-105-0027020/07.02.2019 г., изх. №0190022-105-0306427/19.09.2019г., изх. № 0190022-105-0405201 /11.12.2019г., изх. №0200022-105-0034609/06.02.2020 г., изх. №0200022-105-0096768/ 02.04.2020 г., изх. №0200022-105-0136781/ 24.04.2020 г., изх. №0200022-105-0249877/21.07.2020г., изх. № 0200022-105-0292682/27. 08.2020г., изх. №0200022-105-0319443/24.09.2020 г., изх. №0210022-105-0007633/22.01.2021 г., изх. №0210022-105-0013733/26.01.2021 г., изх. №0210022-105-0044950/16.02.2021г., изх. №0210022-105-0077700 /23.03.2021г., изх. №0210022-105-0125005/07.05.2021 г., изх. №0210022-105-0162250/01.06.2021 г., изх. №С210022-105-0188184/16.06.2021г., изх. №0210022-105-0257276/30.07.2021г., изх. № 0210022-105-0298976/ 31.08.2021 г., и изх. №0210022-105-0324954/21.09.2021г., са присъединени задължения към изпълнителното дело, произтичащи от декларации образец 6 за периода 2018 г. - 2021

г., декларации по ЗДДС за периода 2019г. - 2021г.

С ПНОМ №0210022-022-0069750/21.09.2021 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по сметка с IBAN: [банкова сметка], находящи се в „Уникредит Булбанк“ АД за дообезпечаване на публичните вземания. До банката е изпратено Запорно съобщение №0210022-146-0002104/21.09.2021 г., получено на датата 21.09.2021г., видно от удостоверение за електронното му връчване. Постъпил е отговор, входящ под №0210022-000-0433915/21.09.2021 г., с който банката уведомява, че по посочената сметка е наложен запор, като има предходно наложени такива от страна на НАП. Цитираното постановление е изпратено за връчване на задълженото лице чрез пощенски куриер на дата 18.10.2021 г.

Със съобщение №0220022-110-0004233/28.10.2022 г. е насрочен опис на възбранените с ПНОМ №0180022-022-0017642/23.03.2018 г. имоти, собственост на дружеството, за дата 25.11.2022 г. Всички относими документи са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК, като с Протокол №0220022-116-0000807/25.11.2022 г. описът е отложен, до връчване на всички документи по изпълнителното дело на задълженото лице. На 16.01.2023 г. със съобщение №С230022-110-0000091/16.01.2023 г. е насрочен опис на 16.02.2023 г. по отношение на възбранените от НАП имоти.

Жалбоподателят е посещаван многократно на обявения адрес на управление, като представител или упълномощено лице не са били открити на адреса. Като доказателство са приложени известия за доставяне от 09.10.2017 г., 03.11.2018 г. 16.12.2019 г., 20.02.2020г., 05.05.2020 г., 10.10.2022 г. и са съставени Протоколи за извършените посещения от 28.10.2022 г., 07.11.2022 г., 16.01.2023 г., 24.01.2023 г. Поставени са съобщения по чл. 32, във вр. с чл. 33 от ДОПК на 15.11.2022 г. и на 25.01.2023 г. Едва на 20.01.2023 г. е посочен електронен адрес за кореспонденция, като всички документи по изпълнителното дело са били изпратени и на този адрес. Останалите документи са връчени на управителя на 31.01.2023 г., видно от приложена разписка №С230022-РЗЛ- 0001268/31.01.2023г.

Във възражение с вх. №10-53-03-163/07.02.2023 г. по описа на ТД на НАП София, дружеството е изложило доводи за изтекла погасителна давност на дължимите от него публични задължения за данъчни периоди от 2013 г. до 2017 г. С разпореждане на публичния изпълнител по възражението за изтекла погасителна давност е постановен отказ за погасяване на публичните задължения. Разпореждане изх. №С230022-137-0001221/10.02.2023 г., с което е постановен отказ, е връчено електронно на 23.02.2023г. Същото е издадено от публичен изпълнител от компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

Изтичането на погасителната давност е способ за погасяване на публични задължения по силата на чл. 168, т. 3 от ДОПК, а вземанията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и лихвите към тях, са вид публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 7 и т. 9 от ДОПК задълженията по влезли в сила наказателни постановления, както и лихвите за тях, също са публични държавни вземания.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По аргумент от чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

Относно възражението за погасено по давност административно наказание имуществена санкция по Наказателно постановление №F100685/11.06.2014 г. съгласно ТР № 3 от 03.07.2014 г. по т.д. № 5/2013 г., ОСК НА ВАС: „...чл. 82, ал. 1, б. "а", ал. 2 и 3 от Закона за административните нарушения и наказания не може да се тълкува разширително и да се прилага по аналогия и за имуществените санкции по чл. 83 от Закона за административните нарушения и наказания, наложени на юридически лица и еднолични търговци с влязло в сила наказателно постановление. За така наложените имуществени санкции се прилага общият 5-годишен давностен срок по чл. 171, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, респективно - абсолютната 10-годишна погасителна давност по ал. 2 на чл. 171 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс относно изпълнението на публичните вземания, каквото е и имуществената санкция, наложена с влязло в сила наказателно постановление, съобразно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 5 и т. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Наказателно постановление №F100685/11.06.2014 г. с вискател НАП, с което на длъжника е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500,00 лв., е връчено на 24.02.2015 г. и е влязло в сила на 04.03.2015 г. 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати (в случая 2015 г.), и би следвало да изтече на 01.01.2021 г. Но междуременно с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх. №С170022-022-0055995/04.10.2017 г. и ПНОМ №С180022-022-0017642/23.03.2018г. давността е спряна.

Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. В случая от страна на публичния изпълнител е изпратено запорно съобщение до търговската банка, упомената в ПНОМ изх. № С170022-022-0055995/04.10.2017 г., като от същата има получен отговор от 06.10.2017г. с който се потвърждава, че запорът върху банковата сметка на длъжника е наложен на тази дата. По аргумент от чл. 197, ал. 6 от ДОПК, още с връчването на запорното съобщение на търговската банка и ефективното налагане на запора върху банковите сметки на задълженото лице давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК следва да се счита за надлежно спряна. Съгласно чл. 205, ал. 1 от ДОПК налагането на възбрана върху недвижим имот се извършва чрез вписване на постановлението по разпореждане на съответния съдия по вписванията по реда на вписванията. В случая Служба по вписванията - [населено място] е удостоверила, че възбраните по ПНОМ №С180022-022- 0017642/23.03.2018 г. са наложени на 29.03.2018 г., на която дата давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК се счита за надлежно спряна.

При така изложеното от правна страна съдът намира, че жалбата е неоснователна поради следното: Съгласно чл.171 ал.1 от ДОПК Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Процесните публични задължения по ЗДДС подлежат на деклариране и внасяне до 14-число на месеца, следващ месеца за които се отнасят данните, по арг. от чл. 125, ал. 1 и ал. 5 от ЗДДС. В случая процесните задължения по ЗДДС за най-стария период м. 06.2014 г. са подлежали на деклариране и внасяне през м. 07.2014г. Погасителната давност за тях е започнала да тече от 01.01.2015 г. и е следвало да изтече на 01.01.2020 г., но междувременно са издадени и връчени ПНОМ изх. №С170022-022-0055995/04.10.2017г. и ПНОМ изх. №С180022-022-0017642/23.03.2018 г., с които погасителната давност е спряна.

Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. В случая от страна на публичния изпълнител са изпратени запорно съобщение и искане за вписване на възбрана, а от получените отговори- съответно на 06.10.2017 г. и 29.03.2018 г., се потвърждава, че запорът върху банковата сметка на длъжника и възбраните върху недвижимите му имоти са ефективно наложени на същите тези дати. По аргумент от чл. 197, ал. 6 от ДОПК изпълнението на постановлението, с което се налагат обезпечителни мерки, не може да бъде спряно поради обжалването му, т. е. още с връчването на запорното съобщение на търговската банка и ефективното налагане на запора върху банковите сметки на задълженото лице с ПНОМ изх. №С170022-022-0055995/ 04.10.2017г., давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за най-старите задължения по ЗДДС (периода 06.2014 г.), се счита за надлежно спряна. С ПНОМ изх. №С 170022-022-005 5995/04.10.2017г. и ПНОМ изх. №С180022-022-0017642/23.03.2018 г. са налице валидни обезпечителни действия, валидно спиране на давността по реда на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК за всички задължения на лицето по ЗДДС за периода от м. 06.2014 г. до м. 12.2017 г.

Във връзка с надлежното спиране на давностния срок, като 10-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК (от 01.01.2015 г. до 2025 г.) към настоящият момент не е изтекъл и по отношение на задълженията по ЗДДС за данъчен период от м. 06.2014 г. до м. 12.2017 г.

Задълженията по КСО, произтичащи от задължителните осигурителни вноски по Декларация обр. 6 се декларира до 25-то число на месеца, следващ месеца за които се отнасят данните, по арг. от чл. 5, ал. 4, т. 1 и т. 2 КСО и чл. 3, ал. 1, т. 1, .6 „а“ и ал. 3, т. 1 от Наредба №Н-8/29.12.2005 г. на МФ. При това положение задължителните осигурителни вноски, вноските за здравно осигуряване и ДЗПО за най-стария период- 11.2013 г. подлежат на деклариране и внасяне през м. 12.2013 г. От това следва изводът, че давностният срок (5 г.) по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за погасяване на осигурителните вноски по тази декл. обр. 6 за най-стария период- м. 11.2013 г., е започнал да тече от 01.01.2014г. и е следвало да изтече на 01.01.2019 г. Но

междувременно са издадени и надлежно връчени ПНОМ изх. №С 170022-022-0055995/04.10.2017 г. и ПНОМ изх. №С180022-022-0017642/23.03.2018 г., с които на 06.10.2017г. и 29.03.2018 г. са извършени валидни обезпечителни действия, съответно спиране на давността по реда на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, преди нейното изтичане на 01.01.2019 г. И за публичните вземания за задължителните осигурителни вноски, здравно-осигурителни вноски и тези към фонд ДЗПО, по декл. обр. 6 за периода м. 11.2013 г. до м. 12.2017 г. погасителната давност не е била настъпила и поради което не са отписвани като такива. Същевременно обаче е изтекла абсолютната 10-годишна давност от 01.01.2014 г. до 2024 г.

По отношение на декларации по ЗКПО за периода 01.01.2014 г. - 31.12.2017 г. Декларацията за най-стария данъчен период 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г., съгласно тогава действащата редакция на чл. 92, ал. 2 от ЗКПО, се подава до 30.03.2015 г. и в същия срок същите са подлежали на доброволно плащане. Съответно давностния срок за погасяването на задълженията започва да тече от 01.01.2016 г. и би изтекъл на 01.01.2021г. Преди изтичане на 5-годишния давностен срок са издадени както се посочи ПНОМ, с които съответно на 06.10.2017 г. и 29.03.2018 г. са наложени обезпечителни мерки, тоест извършени са действия, довели до валидно спиране на давността по реда на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, преди нейното изтичане на 01.01.2021г. Същевременно не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност (от 01.01.2016 г. до 2026г.) и отказът на публичния изпълнител да погаси по давност задълженията на жалбоподателя по подадени декларации по ЗКПО за периода 01.01.2014 г. до 31.12.2017г. е правилен и законосъобразен.

И спрямо лихвите за просрочие се прилага режима на погасителната давност по чл. 171 и чл. 172 от ДОПК, а не ЗЗД. По отношение на най-старите вземания за лихви- тези за осигурителни вноски по декл. обр 6 за периода м. 11.2013 г., давностният срок (5 г.) по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за погасяване на лихвите за този най-стар период, е започнал да тече от 01.01.2014 г. и би следвало да изтече на 01.01.2019 г. Но междувременно с издадените ПНОМ от 04.10.2017 г. и ПНОМ от 23.03.2018 г., връчени съответно на 06.10.2017 г. и 29.03.2018 г., са извършени валидни обезпечителни действия, съответно наложените мерки на тези дати са довели до спиране на давността по реда на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, преди нейното изтичане на 01.01.2019 г. Това означава, че и за задълженията за лихви погасителната давност не е била тогава настъпила. Същевременно е изтекла обаче абсолютната 10-годишна давност за най-старите от тях (започнала от 01.01.2014 г. и изтичаща през 2024 г.).

С оглед на всичко анализирано по-горе и съобразно изложените за това мотиви, настоящата инстанция намира, че напълно неоснователни и неправилни са твърденията, че цитираните в разпореждането за отказ постановления за налагане на обезпечителни мерки пораждат своето действие и спират давността от момента на връчването им на длъжника, както и позоваването на ТР № 7/15.04.2021 г. по тълкувателно дело № 8 от 2019 г. по описа на ВАС за 2019 г., досежно прекъсването на давността, при наличието на изричната императивна уредба, а именно тази цитирана в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, чл. 202, ал. 1 и чл. 205, ал. 1 от ДОПК.

С оглед горното съдът намира, че жалбата се явява само от части основателна.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение трето от АПК, Административен съд – София – град, III отделение, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ТОП КОМЕРС 9“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] РЕШЕНИЕ №ПИ-82 от 13.03.2023 г. на Директора на ТД на НАП София, В ЧАСТТА с която е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх.№ 53-06-2101/27.02.2023г. по регистъра на ТД на НАП – София, в частта касаеща публичните вземания за задължителните осигурителни вноски, здравно-осигурителни вноски и тези към фонд ДЗПО, по декл. обр. 6 за периода м. 11.2013г., ведно с вземането за лихва за същия период, като ОТМЕНЯ и Разпореждане с изх. №С230022-137-0001221/10.02.2023 г. в тази част, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ВРЪЩА делото като административна преписка на компетентния публичен изпълнител при ТД на НАП София, за ново произнасяне В ТАЗИ ЧАСТ/ частта касаеща публичните вземания за задължителните осигурителни вноски, здравно-осигурителни вноски и тези към фонд ДЗПО, по декл. обр. 6 за периода м. 11.2013г., ведно с вземането за лихва за същия период/, съобразно мотивите, изложени в настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ТОП КОМЕРС 9“ ООД, с ЕИК:[ЕИК] срещу
РЕШЕНИЕ №ПИ-82 от 13.03.2023 г. на Директора на ТД на
НАП София, **в останалата част.**

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: